

การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

Developing Communication Writing skills by using Skill Practices along with Concentrated Language Encounter for Grade 1 Students

ศิริพันธ์ เวชเตง^{1*}
Siriphan wetchateng^{1*}

tvpppm2@gmail.com*

ส่งบทความ 14 กรกฎาคม 2562

แก้ไข 26 กรกฎาคม 2562

ตอบรับ 27 กรกฎาคม 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) พัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้นักเรียนจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 มีคะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป 3) เปรียบเทียบทักษะการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนเทศบาลวัดภูผาภูมิข สังกัดเทศบาลเมืองพัทลุง อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 32 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 ชุด มีคุณภาพค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{x}$ = 4.56) 2) แผนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา เรื่อง การเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 แผน จำนวน 22 ชั่วโมง มีคุณภาพค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{x}$ = 4.59) 3) แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แบบอัตนัย มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.93 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 15 รายการ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.79 สถิติที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าร้อยละ (%) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบที (t-test แบบ dependent)

ผลการศึกษาพบว่า

1. ผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากกลุ่มตัวอย่าง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.57/85.06 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80
2. ผลการพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์

¹ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเทศบาลวัดภูผาภูมิข สังกัดเทศบาลเมืองพัทลุง จ.พัทลุง

¹ Professional Level Teachers Tasabanwatphuphaphimuk School, Phatthalung Municipality, Phatthalung Province.

ร้อยละ 80 จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 84.38 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 80 ขึ้นไป

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการ จัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ในภาพรวมอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X}=4.43$, S.D.=0.69)

คำสำคัญ : การเขียนสื่อสาร, แบบฝึกทักษะ, การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

Abstract

This research has four objectives which aim to 1) develop the practices of communication writing skill of Thai-language department for grade 1 teaching to meet the effective criteria of 80/80, 2) improve grade 1 student's communication writing skills to make at least 80 percent of students to reach 80 percent of score, 3) compare grade 1 student's communication writing skill between pre- practices using and post-practices using and 4) study the satisfaction of grade 1 students after they have learned the practices which have been used along with the concentrated language encounter. The sample group is 32 people of grade 1 and 2 students, gotten by Cluster Random Sampling, of Tasabanwatphupha-phimuk school, the municipal school which belongs to Phatthalung Municipality, in the second semester of the academic year 2016. The researching elements used have included, 1) 6 copies of the practices of communication writing skill, belonging to Thai-language department, for grade 1 teaching where the mean value is 4.56 ($\bar{X}=4.56$), 2) 6 pages of the concentrated language encounter which is about communication writing, belonging to Thai-language department, for grade 1 teaching with the learning period for 22 hours, the mean value is 4.59 ($\bar{X}=4.59$), 3) the writing test of communication writing skill of Thai-language department for grade 1 teaching where reliability is 0.93, 4) the satisfaction assessment of grade 1 student, the rating scale of 5 levels, for 15 lists, corresponding to the reliability which is about 0.79. Accordingly, the statistics used for this research are Mean Value, Percentage, Standard Deviation (S.D) and t-test (dependent).

The results of research

1. The result from developing the practices of communication writing skill of Thai-language department for grade 1 teaching, according to the sample group, shows the degree of the effective about 86.57/85.06 which is higher than the expected result, 80/80.

2. The result from developing the practices of communication writing skill for grade 1 students shows the number of students who passed the criteria of 80 percent for 27 people or 84.38 percent which is higher than the expected result, 80.

3. The comparison of grade 1 student's communication writing skill for post-learning by using the concentrated language encounter is higher than the result of pre-learning, it is significant at .05 in terms of statistics.

4. The result from the satisfaction of grade 1 students after learning by using skill practices along with the concentrated language encounter is at a high level by the overall ($\bar{X}=4.43$, S.D.=0.69).

Keywords : Communication writing skills, Skill Practices, Concentrated Language Encounter

บทนำ

ภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับ ศาสตร์ และศิลป์ทุกแขนง เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วย ให้วัฒนธรรมด้านอื่น ๆ เจริญงอกงาม ภาษาเป็นเครื่องมือ สำคัญในการสื่อสารของมนุษย์ การอยู่ร่วมกันของมนุษย์ใน สังคมจำเป็นต้องใช้ภาษาในการสื่อสารความหมายซึ่งกัน และกัน ภาษาเป็นสื่อในการแลกเปลี่ยนความต้องการ ถ่ายทอดความคิด และศิลปะวิทยาการต่าง ๆ ทำให้มนุษย์ สามารถดำรงชีวิตในสังคมอย่างมีสันติ เกิดความเข้าใจอัน ดี สังคมมีความสงบมั่นคง และมีความก้าวหน้าทางวิชาการ นอกจากนี้ภาษายังนับได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่ แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ ความเป็นอิสรภาพของคนในชาติ ดังที่ กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กล่าวว่า ภาษาไทยเป็น เอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิด ความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของบุคคล ในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจ และความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้ สามารถประกอบธุรกิจการงาน และดำรงชีวิตร่วมกันใน สังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข รวมทั้งเป็นเครื่องมือ ในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ จากแหล่ง ข้อมูล สารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์ วิวิจารณ์ และสร้างสรรค์ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทาง สังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ตลอดจนนำมาใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทาง สังคม และเศรษฐกิจ นอกจากนี้ภาษาไทยยังเป็นสื่อที่แสดง ภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตทัศน์ และสุนทรียภาพ โดยบันทึกไว้ในวรรณคดีอันล้ำค่า ภาษา ไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรแก่การเรียนรู้เพื่ออนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

การปฏิรูปการศึกษามีจุดมุ่งหมายในการพัฒนา คนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เพื่อให้คนพัฒนาชาติให้เจริญ ก้าวหน้าทันต่อเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ของ โลก และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่มีความ สมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม จึงกำหนดจุดมุ่ง หมายที่จะพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มี ศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ โดยมุ่งเน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถ เรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ และกลุ่ม สารการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิด

ความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารการเรียนรู้ อย่าง มีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง ทั้งด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านการฟัง การดู และการพูด ด้านหลักการ ใช้ภาษาไทย และด้านวรรณคดีและวรรณกรรม อีกทั้งได้ กำหนดคุณภาพผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการเขียนไว้ว่า จะต้อง แต่งประโยค และเขียนข้อความ ตลอดจนเขียนสื่อสารโดย ใช้ถ้อยคำชัดเจนเหมาะสม เขียนเรื่องตามจินตนาการอย่าง สร้างสรรค์ (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2552) ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาไทยจึงจำเป็นต้องจัด กิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร และสอนภาษา ไทยให้คนรักการอ่าน การเขียน ที่จะแสวงหาความรู้ และ ประสบการณ์ บันทึกความรู้ และข้อมูลข่าวสาร โดยใช้ ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องในฐานะเป็นวัฒนธรรมทางภาษา ให้ผู้เรียนเกิดความชื่นชม ชาบซึ้ง และภูมิใจในภาษาไทย เห็นคุณค่าของวรรณคดีและวรรณกรรม ตลอดจนภูมิปัญญา ทางภาษาของบรรพบุรุษที่ได้สร้างสรรค์ผลงาน ซึ่งเป็นส่วนสร้าง เสริมความงามในชีวิต

การเขียนเพื่อการสื่อสาร เป็นการสื่อสารความรู้ ข้อ เท็จจริง ความเข้าใจ จินตนาการ อารมณ์ และความคิดเห็น ระหว่างผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร (ภาคภูมิ วรรณภา และดุขฎิ กองสมบัติ. 2548) และการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญ และต้องใช้เวลาฝึกฝนมากกว่าทักษะอื่นๆ การเขียนมี บทบาทในการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด และประสบการณ์ ของผู้เขียนเพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเกิดความเข้าใจตรงตาม ที่ผู้ เขียนต้องการ การเขียนเป็นการใช้ทักษะซึ่งจะต้องอาศัย การนำถ้อยคำ ความรู้จากประสบการณ์ต่าง ๆ มาเรียบเรียง ลำดับของความคิดให้ต่อเนื่องกัน การเขียนจึงเป็นส่วนหนึ่ง ที่ จะแสดงพฤติกรรมกรรมการสร้างสรรค์ของผู้เขียน ดังที่ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2554) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการเขียนเป็นเครื่องช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสติ ปัญญา และความคิดให้กับเด็กได้เป็นอย่างดี ผู้เรียนจะ สามารถใช้ภาษาได้ดีหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับกลวิธีการสอนของ ครูเป็นสำคัญ การสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกด้าน ความคิดสร้างสรรค์จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง จากความ สำคัญของการเขียนดังกล่าว จึงจำเป็นที่จะต้องพัฒนา และ ส่งเสริมการเขียนสื่อสารให้เกิดกับนักเรียน โดยเฉพาะ นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาขั้นพื้น ฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2549) จากงานวิจัยและตาม หลักจิตวิทยาพัฒนาการพบว่า เด็กในระดับประถมศึกษา เป็นช่วงสำคัญในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาเป็น

อย่างดี จึงจำเป็นต้องเร่งพัฒนา และส่งเสริมการเขียนเพื่อการสื่อสารให้เกิดกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา (วรรณโสมประยูร. 2553)

จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปีการศึกษา 2556-2557 ปรากฏว่า ผลการประเมินตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่าย ๆ ท 2.1 ป.1/3 มีมารยาทในการเขียน ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยคง่าย ๆ และ ท 4.1 ป.1/4 ต่อดำคล้องจองง่าย ๆ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลวัดภูผาภูมิข พพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 65.78 และ 67.29 ตามลำดับ ซึ่งต่ำกว่าเป้าหมายที่โรงเรียนกำหนดไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาสามปี (พ.ศ. 2556-2558) สาเหตุที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด อาจเนื่องจากครูผู้สอนเน้นการสอนอ่านและเขียนคำมากกว่า การเขียนสื่อสาร จึงส่งผลให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ขาดทักษะการเขียนสื่อสาร และนักเรียนขาดความมั่นใจในการนำคำมาแต่งเป็นประโยคสั้น ๆ และไม่สามารถเขียนเป็นเรื่องสั้น ๆ ได้ปัญหาด้านการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ การอ่านไม่คล่องเขียนไม่คล่องและเรียนรู้ช้า เป็นปัญหาสำคัญที่น่าเป็นห่วง ทำให้การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร จาก ผลการทดสอบความสามารถพื้นฐานของผู้เรียนระดับชาติ (NT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2557 พบว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละระดับโรงเรียน 44.78 ระดับประเทศ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 47.13 ซึ่งสูงกว่าระดับประเทศ แต่ไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และผลจากการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (O-NET) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2557 พบว่า วิชาภาษาไทยนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละระดับโรงเรียน 51.37 คะแนนเฉลี่ยร้อยละระดับประเทศ 44.88 ซึ่งสูงกว่าระดับประเทศแต่ไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่โรงเรียนกำหนด (โรงเรียนเทศบาลวัดภูผาภูมิข. 2558)

จากปัญหาของการเขียนดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องแก้ปัญหาและพัฒนา ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เห็นความสำคัญของการพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร จึงได้ศึกษาค้นคว้าเพื่อหาข้อสรุปว่า สื่อการเรียนการสอนและวิธีสอนใดที่เหมาะสมสำหรับพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร จึงเห็นว่าแบบฝึกทักษะยังคงมีความจำเป็นต่อการฝึกทักษะทางภาษา ดังที่ เกริก ท่วมกลาง และจินตนา ท่วมกลาง (2552)

กล่าวว่า การที่ครูจะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจและเกิดทักษะในด้านต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้นั้น นอกจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมแล้ว ควรสร้างแบบฝึกหรือแบบฝึกทักษะเพื่อช่วยเหลือผู้เรียนได้ฝึกต่อจนเกิดความชำนาญ โดยเฉพาะวิชาทักษะ เพราะการทำสิ่งใดก็ตามถ้าต้องการให้เกิดความชำนาญก็ต้องทำสิ่งนั้นซ้ำ ๆ ให้บ่อยครั้ง จนเกิดความรู้ที่คงทน สามารถนำไปใช้ได้ อย่างถูกต้อง แม่นยำ และสุวีย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2552: 53) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะเป็นงานหรือกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนปฏิบัติหลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงนั้น ๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องนั้น ๆ อย่างกว้างขวางมากขึ้น และใช้แนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา (Concentrated Language Encounters) เป็นแนวการสอนอีกวิธีหนึ่งที่ช่วยแก้ปัญหาการเขียนสื่อสารของผู้เรียน เนื่องจากการสอนวิธีนี้เป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยผ่านประสบการณ์ตรงทุกด้านของทักษะภาษา เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของสิ่งที่เรียน และเน้นให้ผู้เรียนสามารถทำงานร่วมกันอย่างมีระบบระเบียบ และเกิดความสามัคคีกันภายในกลุ่ม แนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาอาศัยหลักการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของสิ่งที่ผู้สอนต้องการสื่อความ ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดทางภาษา และความคิดรวบยอดนี้เป็นกลไกที่ทำให้ผู้เรียนมีการรับรู้และการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น มุ่งพัฒนาความเข้าใจความหมายของการอ่านก่อนที่จะพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียน โดยมีการจัดกิจกรรมที่กระตุ้นเร้าความสนใจของผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ มีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มกับเพื่อนร่วมชั้น นอกจากนี้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษายังมีการจัดการเรียนการสอนที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เน้นให้ผู้เรียนสร้างชิ้นงานเป็นของตนเอง ของกลุ่ม ตามความถนัดและความพึงพอใจ แนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาเป็นทฤษฎีบูรณาการที่มีพื้นฐานแนวคิดเดิมมาจากแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Language Teaching Approach) และแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach) ริเริ่มขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์ ได้แก่ Brian Gray, Richard Walker และ Nea Dore ได้จัดทำโครงการ Traeger Park Project ขึ้น เพื่อวิจัยและพัฒนาการเรียนการสอนภาษา

ของนักเรียนในโรงเรียน Traeger Park ในรัฐ Northern Territory ประเทศออสเตรเลีย นักเรียนในโรงเรียนประมาณร้อยละ 90 เป็นชาว Aborigines ซึ่งมีปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ผลการดำเนินโครงการประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก นักเรียนส่วนใหญ่สามารถพัฒนาความสามารถในการพูดและการเขียนได้ดี ทั้งยังมีนิสัยรักการอ่านและการเขียนมากขึ้นด้วย ผลการวิจัย ในโครงการได้รับความสนใจเป็นอย่างมากจากนักภาษาศาสตร์และนักการศึกษาในประเทศออสเตรเลีย และได้รับการเผยแพร่ไปในประเทศต่าง ๆ ทั้งในเอเชียและยุโรป (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2556)

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา เพื่อให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้เรียนรู้และฝึกทักษะการเขียนสื่อสารเกี่ยวกับการสร้างคำ คำคล้องจอง การสร้างประโยค และเขียนบรรยายภาพได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสารกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้นักเรียนจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 มีคะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะไว้ดังนี้

1. แบบฝึกทักษะ หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนเพื่อช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียนสื่อสาร จำนวน 6 ชุด ประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับ

การสร้างคำ การเติมคำ เรียงคำเป็นประโยค คำคล้องจอง การสร้างประโยค และการเขียนข้อความบรรยายภาพ ซึ่งนักเรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาพร้อมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

2. การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นการบูรณาการด้วยตนเอง เน้นการพัฒนาภาษาโดยรวมไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

- ขั้นที่ 1 ครูเล่าเรื่องให้นักเรียนฟัง
- ขั้นที่ 2 นักเรียนเล่าเรื่องย้อนกลับ
- ขั้นที่ 3 ครูและนักเรียนร่วมกันเขียนเรื่องร่วมกัน
- ขั้นที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่
- ขั้นที่ 5 กิจกรรมฝึกทักษะทางภาษา

3. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ หมายถึง ความสามารถด้านการเขียนสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ ซึ่งวัดจากการทำแบบทดสอบย่อย และแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นประสิทธิภาพด้านกระบวนการและผลลัพธ์ของการจัดการเรียนรู้โดยกำหนดเกณฑ์ 80/80 ซึ่งมีความหมาย ดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบย่อยระหว่างเรียน โดยกำหนดไว้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคน ที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน โดยกำหนดไว้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

4. ทักษะการเขียนสื่อสาร หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการสร้างคำ การแต่งประโยค และการเขียนข้อความบรรยายภาพได้ โดยมีการเรียบเรียงถ้อยคำได้เหมาะสม สามารถสื่อสารข้อมูลนั้นไปสู่ผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน ซึ่งวัดได้จากการทำแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. ความพึงพอใจของนักเรียน หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจ สนใจ ในการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องดำเนินกิจกรรมนั้นให้สำเร็จหลังเรียนโดยใช้

แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่ง
ประสบการณ์ทางภาษา ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามความพึง
พอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนเทศบาลวัดภูผาภูมิข สังกัดเทศบาลเมืองพัทลุง
อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา
2559 จำนวน 4 ห้องเรียน รวมนักเรียนทั้งหมด 121 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
1/2 โรงเรียนเทศบาลวัดภูผาภูมิข สังกัดเทศบาลเมืองพัทลุง
อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา
2559 จำนวน 32 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Clus-
ter Random Sampling) ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนมีผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยไม่
แตกต่างกัน และแต่ละห้องเรียนมีนักเรียนคละความ
สามารถกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. แผนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์
ทางภาษา เรื่อง การเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษา
ไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
3. แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่ม
สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับ

การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้มีขั้นตอนในการเก็บรวบรวม
ข้อมูล ดังนี้

1. ก่อนดำเนินการจัดการเรียนรู้ มีการ
ปฐมนิเทศนักเรียนเพื่อสร้างข้อตกลงและทำความเข้าใจ
เกี่ยวกับขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึก
ทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทาง
ภาษา
2. ทดสอบก่อนเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัด
ทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 13 ข้อ ประกอบด้วย การสร้าง
คำ 5 ข้อ การสร้างประโยค 5 ข้อ และการเขียนข้อความ
บรรยายภาพ 3 ข้อ
3. ดำเนินการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึก
ทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 รวม
22 ชั่วโมง เมื่อจัดการเรียนรู้แต่ละหน่วยย่อยเสร็จให้
นักเรียนทำแบบทดสอบย่อย รวม 6 ฉบับ
4. เมื่อดำเนินการจัดการเรียนรู้ครบทุกแบบฝึก
ทักษะและแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ให้นักเรียนทำแบบ
ทดสอบหลังเรียนซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อน
เรียน
5. เมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนทำ
แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปี
ที่ 1 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียน
รู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา จำนวน 15 ข้อ
6. นำข้อมูลไปวิเคราะห์ทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 การวิเคราะห์ผลดังตาราง

ตารางที่ 1 ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

การทดลอง	จำนวนนักเรียน (คน)	ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนระหว่างเรียน (270 คะแนน)		ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนหลังเรียน (240 คะแนน)		ค่าประสิทธิภาพ (E ₁ /E ₂)
		$\bar{X}$	ร้อยละ	$\bar{X}$	ร้อยละ	
แบบรายบุคคล	3	212.67	78.77	181.33	75.56	78.77/75.56
แบบกลุ่ม	9	221.44	82.02	192.89	80.37	82.02/80.37
ภาคสนาม	30	229.33	84.94	200.43	83.51	84.94/83.51
กลุ่มตัวอย่าง	32	233.75	86.57	204.15	85.06	86.57/85.06

จากตารางที่ 1 พบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แบบกลุ่ม ภาคสนาม และกลุ่มตัวอย่าง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.02/80.37, 84.94/83.51 และ 86.57/85.06 ตามลำดับ ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 ส่วนแบบรายบุคคล มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.77/75.56 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การวิเคราะห์ผลดังตาราง

ตารางที่ 2 ผลการพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จำนวนนักเรียน	คะแนน							จำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80	
	คน	เต็ม	ผ่านเกณฑ์	สูงสุด	ต่ำสุด	$\bar{X}$	ร้อยละ	S.D.	นักเรียน (คน) ร้อยละ
32	240	192	233	156	204.15	85.06	22.13	27	84.38

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 84.38 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 80 ขึ้นไป

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

การวิเคราะห์ผลดังตาราง

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบค่าที (t-test) การเปรียบเทียบทักษะการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	ร้อยละ	S.D.	$\sum D$	$\sum D^2$	t
ก่อนเรียน	32	240	137.64	57.35	27.58	2,195	152,951	44.213*
หลังเรียน	32	240	204.15	85.06	22.13			

*ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 df = 31 t = 2.040

จากตารางที่ 3 พบว่า โดยภาพรวมคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 137.64 คิดเป็นร้อยละ 57.35 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 204.15 คิดเป็นร้อยละ 85.06 เมื่อทดสอบค่าที (t-test) พบว่า การเปรียบเทียบทักษะการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา การวิเคราะห์ผลดังตาราง

ตารางที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		ความหมาย
	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านเนื้อหา			
1.1 ฉันรู้สึกสนุกกับการเขียน	4.38	0.79	มาก
1.2 ฉันมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	4.34	0.60	มาก
1.3 ครูเตรียมสื่อเหมาะสมกับเนื้อหา	4.47	0.72	มาก
1.4 ครูชมเชยให้กำลังใจในการเรียน	4.44	0.72	มาก
เฉลี่ย	4.41	0.70	มาก
2. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้			
2.1 จัดกิจกรรมสอดคล้องกับเนื้อหา	4.47	0.67	มาก
2.2 ผู้เรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม	4.38	0.79	มาก
2.3 ผู้เรียนสนุกกับการทำแบบฝึกทักษะ	4.50	0.57	มากที่สุด
2.4 ผู้เรียนทำงานเสร็จตามเวลาที่กำหนด	4.31	0.78	มาก
เฉลี่ย	4.41	0.70	มาก
3. ด้านการวัดและประเมินผล			
3.1 แบบทดสอบมีความหลากหลายเหมาะสมกับเนื้อหา	4.28	0.77	มาก
3.2 ผู้เรียนทราบความก้าวหน้าในการเรียน	4.56	0.50	มากที่สุด
3.3 ผู้เรียนพอใจผลการทดสอบแต่ละครั้ง	4.47	0.67	มาก
เฉลี่ย	4.44	0.66	มาก

4. ด้านครูผู้สอน			
4.1 ครูช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้	4.38	0.61	มาก
4.2 ครูอธิบายให้ความรู้อย่างชัดเจน	4.31	0.78	มาก
4.3 ครูกล่าวชมเชยและให้กำลังใจในการเรียน	4.59	0.71	มากที่สุด
4.4 ครูเตรียมพร้อมในการสอน	4.53	0.67	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.45	0.70	มาก
ภาพรวม	4.43	0.69	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ในภาพรวมอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X}=4.43$, S.D.=0.69) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านอยู่ในระดับมากที่สุดด้าน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด 4 ข้อ ระดับมาก 11 ข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ 1) ครูกล่าวชมเชยและให้กำลังใจในการเรียน ($\bar{X} = 4.59$, S.D.=0.71) 2) ผู้เรียนทราบดีถึงความก้าวหน้าในการเรียน ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.50) และ 3) ครูเตรียมพร้อมในการสอน ($\bar{X}=4.53$, S.D.=0.67) ต่ำสุดคือ แบบทดสอบมีความหลากหลายเหมาะสมกับเนื้อหา ($\bar{X} = 4.28$, S.D. = 0.77)

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 จากกลุ่มตัวอย่าง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.57/85.06 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 ทั้งนี้ อาจเนื่องจากแบบฝึกทักษะได้ผ่านขั้นตอนกระบวนการวิจัย คือ เริ่มจากการศึกษาปัญหาและความต้องการ วิเคราะห์เนื้อหา ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ มีการทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยทดลองใช้กับนักเรียนรายบุคคล กลุ่มย่อย และภาคสนาม เพื่อหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไขก่อนใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จึงทำให้แบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสารสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และมีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.57/85.06 สอดคล้องกับความเห็นของ วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2551) เกริก ท่วมกลาง และจินตนา ท่วมกลาง (2552) ที่กล่าวว่า ขั้นตอนการสร้างแบบฝึกนั้น ต้องมีการศึกษาปัญหา และความ ต้องการโดยศึกษาจากการผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เป็นปัญหาในทุกระดับชั้นหรือเฉพาะชั้นใดชั้นหนึ่ง มีการวิเคราะห์เนื้อหาหรือทักษะที่เป็นปัญหาออกเป็นเนื้อหาหรือทักษะย่อย ๆ เพื่อใช้ในการสร้างนำเอาแบบฝึกไปทดลองใช้เพื่อหาข้อบกพร่อง คุณภาพของแบบฝึก และปรับปรุงแก้ไขนอกจากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อควรปรับปรุงจากผลการทดลองกับนักเรียนรายบุคคล กลุ่มย่อย

และภาคสนาม มาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้แบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสารเหมาะสมกับวัย และความสามารถของผู้เรียน มีการฝึกทักษะการเขียนสื่อสารจากง่ายไปหายากโดยเริ่มจากการสร้างคำ การเติมคำให้ได้ใจความ การเรียงคำเป็นประโยค เขียนคำคล้องจอง สร้างประโยค และเขียนข้อความบรรยายภาพ ทำให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเขียนสื่อสารอย่างหลากหลาย และในปริมาณที่เพียงพอ สอดคล้องกับ ถวัลย์ มาศจรัส (2550) ที่กล่าวว่า แบบฝึกทักษะเป็นกิจกรรมทักษะการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสม มีความหลากหลายและปริมาณเพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนาทักษะกระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ สามารถนำผู้เรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอดและหลักการสำคัญของสาระการเรียนรู้ รวมทั้งทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจในบทเรียนด้วยตนเอง การวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชุมพร นานานพนันท์ (2554) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 83.56/81.17 สอดคล้องกับงานวิจัยของ รินณา วิชาพนัง (2554) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา ผลการศึกษาพบว่า แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา พัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มี

ประสิทธิภาพ 90.75/85.33 สอดคล้องกับงานวิจัยของ กรุณา ภูมิ (2557) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.37/83.44 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

2. ผลการพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวนนักเรียน ที่ผ่านเกณฑ์ 27 คน คิดเป็นร้อยละ 84.38 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 80 ขึ้นไป ทั้งนี้อาจเนื่องจากแบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสารที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกซ้ำ ๆ อย่างต่อเนื่อง เริ่มจากง่าย ไปยาก ทำให้นักเรียนเรียนรู้อย่างเข้าใจจึงส่งผลให้เข้าใจ เรื่องที่เรียนรู้อย่างลึกซึ้ง สอดคล้องกับความเห็นของ Edward L. Thorndike (1969; อ้างถึงใน สำนักงานเลขาธิการ สภาการศึกษา. 2547) ที่กล่าวว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ (Thorndike) ได้ตั้งกฎการเรียนรู้ที่ใช้ในการสร้าง แบบฝึกทักษะ 3 กฎ คือ กฎแห่งผล (Law of Effect) หมายถึง การกระทำใด ๆ ที่สร้างผลของความพึงพอใจใน สถานการณ์ที่กำหนดมาให้ จะมีแนวโน้มที่จะทำซ้ำอีกใน สถานการณ์นั้น ๆ เพราะว่าได้มีการสร้างความพึงพอใจ กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) หมายถึง เมื่อมีความพร้อมที่จะทำ หากมีโอกาสได้ทำก็จะเกิดผลดี และได้รับความพึงพอใจ หากมีความพร้อมที่จะทำแต่ไม่ได้ทำ หรือหากไม่พร้อมแต่ต้องลงมือทำก็จะไม่เกิดผลดี และนำความ ไม่พอใจมาให้ กฎแห่งการฝึก (Law of Exercise) หมายถึง การที่ได้มีการฝึกฝนหรือกระทำบ่อย ๆ การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองจะแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น แต่ถ้าไม่ได้กระทำบ่อย ๆ ความถูกต้อง และความชำนาญจะลดลงไป อีกทั้งแบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 เหมาะสมสำหรับนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวิลมรตัน สุนทรโรจน์ (2550) ที่กล่าวว่า แบบฝึกเป็นวิธีสอนอีกวิธีหนึ่ง คือ การให้นักเรียน ทำแบบฝึกหัดมาก ๆ เป็นสิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาได้ดี นักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้าง

ขวางยิ่งขึ้น แบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ประเภทหนึ่ง สำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และทักษะเพิ่มขึ้น นอกจากนี้แบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะการส่งเสริมให้นักเรียนได้เขียนอย่างอิสระ มีการเรียงลำดับขั้นตอนการเขียนจากง่าย ไปหายาก ซึ่งทำให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น อย่างเสรี สร้างความมั่นใจในการเขียนให้กับผู้เรียน ถือ เป็นการฝึกทักษะการเขียนสื่อสารได้เป็นอย่างดี และแบบฝึกทักษะมีลักษณะดึงดูดความสนใจผู้เรียนเพราะมีภาพที่ช่วยกระตุ้น ยั่วให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และกระตือรือร้นที่จะเรียน จะคิด ส่งผลให้มีทักษะการเขียนสื่อสารสูงขึ้น

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทาง ภาษาสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้วิจัยจัด กิจกรรมได้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ แต่ละแผน มีความสัมพันธ์กัน นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารทั้งการรับสารและส่งสารอย่างต่อเนื่อง เช่น นักเรียน ได้ฝึกเขียนคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน คำที่มีความหมายไป แต่งประโยคเพื่อสื่อสารความต้องการ และความรู้สึก แบบฝึกทักษะน่าสนใจ มีคำ ภาพ ประกอบเหมาะสมกับเนื้อหา นักเรียนทำแบบฝึกทักษะด้วยความรู้สึกที่ผ่อนคลาย เนื่องจากได้ระบายสีรูปภาพที่อยู่ในแบบฝึกทักษะ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ได้นำวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ร่วมกับแบบฝึกทักษะ การจัดการเรียนรู้เน้นประสบการณ์ ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ครูเล่าเรื่องให้นักเรียน ฟัง ขั้นที่ 2 นักเรียนเล่าเรื่องย้อนกลับ ขั้นที่ 3 ครูและนักเรียนร่วมกันเขียนเรื่องร่วมกัน ขั้นที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่ ขั้นที่ 5 กิจกรรมฝึกทักษะทางภาษา ส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนสื่อสารได้สูงขึ้น ดังที่ เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2556) กล่าวว่า การใช้แนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters) เป็นแนวการสอนอีกวิธีหนึ่งที่ช่วยแก้ปัญหาการเขียนสื่อสารของผู้เรียน เนื่องจากการสอนวิธีนี้เป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็น ศูนย์กลาง โดยผ่านประสบการณ์ตรงทุกด้านของทักษะภาษา เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของสิ่งที่เรียน และเน้นให้ผู้เรียนสามารถทำงานร่วมกันอย่างมีระบบระเบียบ และเกิดความสามัคคีกันภายในกลุ่ม แนวการสอนแบบมุ่ง

ประสบการณ์ภาษาอาศัยหลักการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของสิ่งที่ผู้สอนต้องการสื่อความ ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดทางภาษา และความคิดรวบยอดนี้เป็นกลไกที่ทำให้ผู้เรียนมีการรับรู้และการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น มุ่งพัฒนาความเข้าใจความหมายของการอ่านก่อนที่จะพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียน โดยมีการจัดกิจกรรมที่กระตุ้นเร้าความสนใจของผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ มีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มกับเพื่อนร่วมชั้น นอกจากนี้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษายังมีการจัดการเรียนการสอนที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เน้นให้ผู้เรียนสร้างชิ้นงานเป็นของตนเอง ของกลุ่ม ตามความถนัดและความพึงพอใจ การวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชุมพร นานานพพันธ์ (2554) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ รินณา วิภาทนต์ (2554) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา พัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์การเขียนสื่อสารหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน นอกจากนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ขวัญชนก ทองจิตร (2556) ได้ศึกษาการเสริมทักษะการเขียนสะกดคำพื้นฐาน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า ผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการเขียนสะกดคำพื้นฐาน หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาสูงกว่าก่อนเรียน

4. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ในภาพรวมอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X}=4.43$, S.D.=0.69) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด 4 ข้อ ระดับมาก 11 ข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ 1) ครูกล่าวชมเชยและ

ให้กำลังใจในการเรียน ($\bar{X}=4.59$, S.D. = 0.71) 2) ผู้เรียนทราบความก้าวหน้าในการเรียน ($\bar{X}=4.56$, S.D.=0.50) และ 3) ครูเตรียมพร้อมในการสอน($\bar{X}=4.53$, S.D.=0.67)ต่ำสุด คือ แบบทดสอบมีความหลากหลายเหมาะสมกับเนื้อหา ($\bar{X}=4.28$, S.D. = 0.77) เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ผู้วิจัยแจ้งผลการตรวจแบบฝึกทักษะให้นักเรียนทราบ และเห็นพัฒนาการของตนเองทุกครั้ง ทำให้นักเรียนได้เห็นข้อบกพร่อง และปรับปรุงแก้ไขงานให้ถูกต้อง และชื่นชมในความสำเร็จของตนเองทำให้เกิดความพึงพอใจ สอดคล้องกับแนวคิดของ ทิศนา แหมมณี (2554) กล่าวว่า การให้ผู้เรียนได้รับผลที่ตนพึงพอใจ จะช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ การศึกษาว่าสิ่งใดเป็นสิ่งเร้าหรือรางวัลที่ผู้เรียนพึงพอใจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อีกทั้งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสาร ผู้วิจัยเน้นให้นักเรียนทุกคนเรียนรู้อย่างมีความสุข สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน ให้แรงเสริมในการเรียนรู้ ดังที่ สมยศ นาวิการ (2545) กล่าวว่า แนวคิดพื้นฐานหากนำ มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลตอบแทนภายในหรือรางวัลภายใน เป็นผลด้านความรู้สึกของผู้เรียนที่เกิดแก่ตัวผู้เรียนเอง เช่น ความรู้สึกต่อความสำเร็จที่เกิดขึ้น เมื่อสามารถเอาชนะความยุ่งยากต่าง ๆ และสามารถดำเนินงานภายใต้ความยุ่งยากได้สำเร็จ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจ ตลอดจนได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่น ส่วนผลตอบแทนภายนอกเป็นรางวัลที่ผู้อื่นจัดหาให้มากกว่าที่ตนเองให้ตนเอง เช่น การได้รับคำยกย่องชมเชยจากครูผู้สอน หรือการได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับที่น่าพอใจ การวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตติวรรณ วัฒนรังษี (2556) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา โดยใช้หนังสือประกอบการเรียนเรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา โดยใช้หนังสือประกอบการเรียน อยู่ในระดับมาก พิมพ์กร กิตติวิทย์กุล (2557) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึก

ทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตรา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการนำไปใช้

1.1 การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ครูผู้สอนควรศึกษาขั้นตอนในการใช้ให้เข้าใจ มีการวางแผนการใช้และมีการใช้อย่างจริงจัง จะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนสื่อสารเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

1.2 ครูควรจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้เป็นกันเอง เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม และแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีไม่ปิดกั้นความนึกคิดของนักเรียน

1.3 ในการฝึกการเขียนสื่อสาร ครูควรให้นักเรียนได้ฝึกอย่างสม่ำเสมอ โดยให้นักเรียนได้เขียนอย่างอิสระ ไม่มีการบังคับ และครูควรยึดความคิดของ

นักเรียนเป็นหลัก

1.4 ขณะนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในการทำงาน ติดตามการทำงานของนักเรียนทุกระยะ และให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อจำเป็น

1.5 ให้โอกาสนักเรียนได้แสดงผลงานของตนตามความเหมาะสม และควรประเมินการทำงานของนักเรียนทุกชั่วโมง เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงผลงาน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรพัฒนาสื่อ และนวัตกรรมอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับการเขียนสื่อสารในแต่ละระดับการศึกษา

2.2 ควรศึกษาหลักการ ทฤษฎี วิธีสอนเพื่อพัฒนารูปแบบการสอนที่เหมาะสมกับการส่งเสริมทักษะการเขียนสื่อสาร

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2549). *แนวทางการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กรุณา ภูมิ. (2557). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- เกริก ท่วมกลาง และจินตนา ท่วมกลาง. (2552). *การพัฒนาสื่อนวัตกรรมทางการศึกษาเพื่อเลื่อนวิทยฐานะ*. นครราชสีมา : โรงพิมพ์แหลมทอง.
- ขวัญชนก ทองจิตร. (2556). *การเสริมทักษะการเขียนสะกดคำพื้นฐาน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนตำบลทรายขาว (บ้านท่าฮ่อ) อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- ชุมพร นานานพรัตน์. (2554). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.

- ฐิตีวรรณ วัฒนรังษี. (2556). การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา โดยใช้หนังสือประกอบการเรียน เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2550). การจัดการเรียนรู้ตามปรัชญาพระราชทาน “เศรษฐกิจพอเพียง”. กรุงเทพฯ: ธารอักษร.
- ทศนา แคมมณี. (2554). รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: บริษัทแอดทีฟ พริน จำกัด.
- พิมสมร กิตติวิริยกุล. (2557). ผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ภาคภูมิ วรรณภา และดุชนี กองสมบัติ. (2548). การเขียนเพื่อการสื่อสาร. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รินณา วิภาณิง. (2554). การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะมุ่งประสบการณ์ภาษา. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- โรงเรียนเทศบาลวัดภูผาภิมุข. (2558). รายงานการประเมินตนเองของโรงเรียนเทศบาลวัดภูผาภิมุข ประจำปีการศึกษา 2557. พัทลุง: โรงเรียนเทศบาลวัดภูผาภิมุข
- วรรณิ โสมประยูร. (2553). การสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้าวิชาการ.
- วิลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2550). นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2551). นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Back Ward Desing. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. สมยศ นาวีการ. (2545). การบริหารเชิงกลยุทธ์กรณีศึกษาพฤติกรรมในองค์กร. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2547). สรุปรูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ของครูต้นแบบตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: แคนดิดมีเดีย.
- สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2552). 21 วิธีจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนากระบวนการคิด. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2556). การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ: มูลนิธิ โรตารีแห่งประเทศไทย.
- อัญญา ชิวพันธ์. (2554). พัฒนาทักษะภาษาพัฒนาความคิดด้วยกิจกรรมการเล่นประกอบการสอนภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.